

Overstekend wild in het Bonnefantenmuseum

Han van Wetering toont in het Bonnefantenmuseum dit najaar bijna alle sculpturen die hij de laatste drie jaar maakte. Bij het woord sculptuur, dat ik aan de officiële informatie ontleen, moet U niet denken aan beelden van brons, marmer of steen. Van Weterings kunst valt beter aan te duiden met de term assemblages.

(foto Philip Driessen)

Hij maakt uit een volstrekt allegaartje van materialen, lampen, latten, brillen, geraamtes, flessen, vogelhuisjes en zo door, fantastische voorstellingen, die vervolgens vereeuwigd worden door ze in brons te gieten. Tenslotte schildert hij ze in felle kleuren, waardoor ze in verhevigde vorm weer laten zien wat de oorspronkelijke elementen zijn: lampen, latten, brillen, en zo door. De fleurige absurditeiten die zo ontstaan geeft van Wetering ironische namen als Natuurbeschermer, Henri Buitenzorg, Vogelhuysje beschermd door een dode

kat, Overstekend wild. Henri Buitenzorg bijvoorbeeld, bestaat uit een trapleer van twee en halve meter, fletsblauw geschilderd. Vanaf de bovenkant komt een lichtbruin paardje afgedaald ter grootte van een flinke herdershond, getooid met een panamahoed. Uit het paard steekt als staart een ruime hoeveelheid grijs bouw materiaal, waaraan U zelf maar een extra betekenis moet geven als U dat leuk vindt. De naar ik schat twintig tot dertig assemblages staan evenwichtig opgesteld in een vleugel op de tweede verdieping van

het Bonnefanten. Het is bijzonder verfrissend tussen de voorwerpen rond te lopen en ze van alle kanten met de titel in je hoofd op je te laten inwerken. Ik heb er een genoeglijk en inspirerend uurtje aan beleefd.

Tot zover het goede nieuws uit het Bonnefantenmuseum. Men kan er bijna altijd wel een tentoonstelling vinden die een goed beeld geeft van een moderne kunstenaar. Op de rest van de tweede verdieping worden naast één grotere, kleinere exposities gehouden en stukken uit de vaste collectie getoond. Deze opstellingen zijn bijna altijd pretentius en irritant. Op de prachtige en ruim bemeten wanden van het gebouw hangt dan bijvoorbeeld één betrekkelijk klein schilderij van een kunstenaar waarvan je verder tevergeefs werk zoekt. Bij hedendaagse kunst leidt dat zonder mankeren tot negatieve reacties, ook bij een ervaren museumloper zoals ikzelf. In deze periode hangt er ergens geheel verloren een schilderij van de Belg Luc Tuymans, volgens mij een van de belangrijkste schilders uit onze landen. Wie echter één Tuymans ziet, heeft niets gezien.

Hoe komt dat? Hedendaagse kunst van schilders of beeldhouwers is werk in uitvoering. Het is in ontwikkeling op hetzelfde moment dat ik het bekijk. De toeschouwer ziet iets dat nog niet past in zijn kaders. Je kunt alleen tot appreciatie komen als je ziet hoe het werk zich ontwikkelt, als je ertussen door kan lopen, als je enkele zalen vol ziet. Je ervaart zodoende dat er een idee achter schuilt dat zich langzaam aan je openbaart. Aan één enkele Rembrandt kan ik plezier beleven, omdat het binnen bestaande kaders valt. Aan één enkele van Wetering zou ik misschien gewoon voorbij gelopen zijn. Geinig, had ik dan gedacht. Nu weet ik beter, omdat ik het werk in uitvoering heb gezien.

Hans Philipssen